

Pasaka Du broliai

Sukirčiuok žodžius

Vieni tėvai išėjo rugių pjauti ir jie nusinešė, įsidėję į sieką, savo vaikelį. Jį padėjo pagriovy, o patys pradėjo pjauti. Jau pabaigė pjauti rugius, tėvai eina pas sūnelį. Priėję pamatė, kad nebėra jų mylimo sūnelio, jo vietoj guli du vaikeliai. Tėvai apsiverkė ir parsinešė juos namo. Užaugo abu gražūs ir stiprūs kaip ąžuolai.

- Dabar, sūneliai, jums padovanosiu po bėrą žirgelį ir po šoblelę.

Sūneliai pasibalnojo žirgelius ir išjojo. Jojo ir prijojo kryžkelę. O ten augo storas ąžuolas. Vienas sako:

- Sukiškim šobles po ąžuolo žieve. Kai paskum atjoję ištrauksim šobles iš žievės, kieno bus kruvinas, tam bus nelaimė.

Ir nujojo savo keliais. Vienas joja joja, jau pradėjo temti. Mato toli mažą žiburėlį. Jis prijojo, pasiprašė nakvynės. Jį priėmė. Atsikėlęs žiūri – nebėra jo sūnelio. Apsitaisęs vėl joja toliau ir vėl jam pradėjo temti. Pamatė žiburėlį, pasiprašė nakvynės. Jį priėmė. Atsikėlęs žiūri, kad balnas akminu pavirtęs. Ir vėl joja toliau. Priėjo naktis, mato žiburėlį. Prijojęs pasiprašė nakvynės. Jį priėmė. Atsikėlęs žiūri, kad jo arklys akminu pavirtęs. Ir pagaliau jis pats pavirto akminu. Antras brolis parjojo iš didžios kelionės ir prijojo prie šito ąžuolo. Priėjęs ištraukė šobles iš žievės. Žiūri, kad jo brolio šoblė yra kruvina. Tada jis sėdo ant arklio ir jojo šituo keliu, kur brolis nujojo. Jo šuniukas pirma bėgo ir pribėgo pirmą namą. Šuniukas, įbėgęs į trobą, pradėjo loti. Brolis žiūri, kad jo brolio šuniukas akminu pavirtęs. Tada jis paėmė drotinį botagą, nukaitinęs pradėjo mušti raganą. Sako:

- Atversk šuniuką, tai nebemušiu!

Ragana atvertė šuniuką, arklį ir brolių. Abu broliai grįžo laimingai namo.

Pasitikrink ar gerai sukirčiavai:

Vieni tėvaĩ išėjo rugių pjauti ir jiẽ nusinešė, įsidėję į sieką, savo vaikėlj. Jĩ padėjo pagriovỹ, o pãtys pradėjo pjauti. Jaũ pãbaigė pjauti rugiùs, tėvaĩ eĩna pàs sũnėlj. Priėję pamãtė, kàd nebėrà jũ mýlimo sũnėlio, jø viėtoj gùli dũ vaikėliai. Tėvaĩ apsiverkė ir parsinešė juøs nãmo. Užãugo abũ grãžũs ir stiprũs kaip ážuolaĩ.

- Dabař, sũnėliai, jũms padovanósiu pø bėrà žirgėlj ir pø šoblelę. Sũnėliai pasibalnójo žirgeliùs ir išjójo. Jójo ir prijójo krýžkelę. O teñ áugo stóras ážuolas. Vėnas sãko:

- Sukiškim šobles pø ážuolo žievė. Kai paskuñ atjóję ištrauksim šobles iš žievės, kienõ bũs krùvinas, tám bũs neláimė.

Ir nujójo savo keliaĩs. Vėnas jója jója, jaũ pradėjo tẽmti. Mãto toli mãžą žiburėlj. Jis prijójo, pasiprãšė nakvynės. Jĩ priėmė. Atsikėlęs žiũri – nebėrà jø šunėlio. Apsitaĩšęs vėl jója toliaũ ir vėl jam pradėjo tẽmti. Pamãtė žiburėlj, pasiprãšė nakvynės. Jĩ priėmė. Atsikėlęs žiũri, kàd baĩnas akminu pavirťęs. Ir vėl jója toliaũ. Priėjo naktis, mãto žiburėlj. Prijójęs pasiprãšė nakvynės. Jĩ priėmė. Atsikėlęs žiũri, kàd jø arklỹs akminu pavirťęs. Ir pagaliaũ jis pãts pavirťto akminu. Añtras brólis parjójo iš didžiøs keliõnės ir prijójo priė šito ážuolo. Priėjęs ištraukė šobles iš žievės. Žiũri, kàd jø brólio šoblė yrà kruvinà. Tadà jis sédo añt árkljo ir jójo šituo keliũ, kuñ brólis nujójo. Jø šuniukas pirmà bėgo ir pribėgo pirmą nãmą. Šuniukas, įbėgęs į tróba, pradėjo lóti. Brólis žiũri, kàd jø brólio šuniukas akminu pavirťęs. Tadà jis pàėmė drotinį botãgą, nukaitinęs pradėjo mùšti rãganą. Sãko:

- Atveřsk šuniuką, tai nebemũšiu!

Rãgana àtvertė šuniuką, árklį ir brólj. Abũ bróliai grýžo laimėngai nãmo.

Pasaka Vilkas ir lapė

Sukirčiuok žodžius

Vilkas ir lapė drauge bėgo pro žabangas. Žabangose žąsis kabėjo. Abudu buvo seniai ėdusiu ir labai išalkusiu, bet lapė nė žiūrėti nežiūrėjo į žąsį.

Kodėl tu, kūmute, nelipi? Antai žąsis pakabinta! - klausia vilkas. Man šiandien trečiadienis, su mėsa nevalgau,- atsakė lapė.

Vilkas atsiminė trečiadienio neužlaikąs,- jis ėda mėsą, kada gaudamas,- ir įsilipo į žabangas, bet, žąsies nepasiekęs, vitimst ir pasikorė. Dabar lapė drąsiai prilipo prie_žąsies ir skaniai ją sutriuškino.

Juk tau, kūmute, šiandien trečiadienis,- tarė leisgyvis vilkas.

Tam trečiadienis, kuris kojomis žemės nepasiekia,- atsakė lapė.

Visus pasiuvau, tik apykaklei pristigau. Kad taip arklio odos apykaklei gavus...

- Iš kur gausim? - klausia vilkas. Lapė sako:

Netoli nuo čia, dirvone, ganosi gražus kumelys, tai jo būtų gera apykaklė. Pasiimk vadžias, ir eikim! Tu paturėsi, o aš išsikirpsiu, kiek man reikia apykaklei.

Lapė priėjo su žirklėm prie kumelio ir čiaukši jam paausy, o vilkas su vadžiom taikosi. Kumelys kad pasibaidė, kad šoks, kad neš vilką, vilkui net gaurai dulka. Lapė vis rėkia:

Kūmuti, laikyk kumelį, dar neatkirpau.

Vilkas jau norėtų paleisti vadžias, bet įsipainiojo ir nebegali. Kumelys neša vilką stačiai 5 namus.

Kūmuti, kūmuti, laikykis už varčios! - rėkia lapė iš tolo.

Kaip vilkui besilaikyti, kad jau kaulai barška per žemę. Taip ir neužsivilko jis lapės pasiūtų kailinių.

Pasitikrink ar gerai sukirčiavai:

Vil̄kas iř lãpẽ draugẽ bẽgo prõ žabãngas. Žabãngose žãsis kabẽjo. Abudu bũvo sẽniai ẽdusiu iř labaĩ išalkusiu, bẽt lãpẽ nẽ žiũrẽti nežiũrẽjo ĩ žãsj.

Kodẽl tũ, kũmutẽ, nẽlipi? Antaĩ žãsis pakabĩnta! - klãusia vil̄kas. Mãn šiañdien trečiãdientis, sũ mėsà nevãlgau,- atsãkẽ lãpẽ.

Vil̄kas atsiminẽ trečiãdienio neužlaikãs,- jis ẽda mẽšã, kadà gãudamas,- iř įsilipo ĩ žabãngas, bẽt, žãsiẽs nepasĩekẽs, vitimst iř pasikórẽ. Dabaĩ lãpẽ drãšiai prilipo priẽ_žãsiẽs iř skaniai jã sutriũškino.

Jũk tãu, kũmutẽ, šiañdien trečiãdientis,- tãrẽ lẽisgyvis vil̄kas. Tãm trečiãdientis, kuris kójomis žẽmẽs nepasĩekia,- atsãkẽ lãpẽ. Visũs pasiuvaũ, tik apýkaklei pristigaũ. Kàd taĩp árklio ódos apýkaklei gãvus...

- Iš kuĩ gãusim? - klãusia vil̄kas. Lãpẽ sãko:

Netoli nuõ čià, dirvõne, gãnosi gražũs kumelỹs, taĩ jõ bũtũ gerà apýkaklẽ. Pasiiĩk vadžiàs, iř eĩkim! Tũ paturẽsi, õ àš išsikirpsiu, kiek mãn reĩkia apýkaklei.

Lãpẽ priẽjo sũ žirklẽm priẽ kumelio iř čiãukši jãm paausỹ, õ vil̄kas sũ vãdžiom tãikosi. Kumelỹs kàd pasibaĩdẽ, kàd šõks, kàd nẽš vil̄kã, vil̄kui nèt gauraĩ dũlka. Lãpẽ vis rẽkia:

Kũmuti, laikýk kumelj, dár neatkirpau.

Vil̄kas jaũ norẽtũ palẽisti vadžiàs, bẽt įsipãiniojo iř nebẽgali. Kumelỹs nẽša vil̄kã stačiaĩ 5 namũs.

Kũmuti, kũmuti, laikýkis už varčiõs! - rẽkia lãpẽ iš tõlo. Kaĩp vil̄kui besilaikyti, kàd jaũ kãulai bãrška peĩ žẽmẽ. Taĩp iř neužsivilko jis lãpẽs pasiũtũ kailiniũ.